SKRÄCK-SALONGEN

Berättelser med inspiration
från historiens läskigaste filmer

BONNIER
CARLSEN

SKRÄCKSALONGEN
© respektive författare för sina bidrag
Utgiven av Bonnier Carlsen Bokförlag, Stockholm 2026
Redaktör Tove Andersdotter
Omslag Niklas Lindblad
Sättning RPform
Bonnier Carlsen Bokförlag
Box 1359, 103 63 Stockholm
www.bonniercarlsen.se, info@bonniercarlsen.se

Tryckt av Scandbook, EU
ISBN: 978-91-7981-508-0
Första tryckningen

Innehåll

Dödsvideon *av Tobias Söderlund* 9

Mardrömmar på Almgatan *av Sofia Weiss* 24

Natten på Kullabergets sjukhus *av Lina Lennartsdotter Elmblad* 40

Frosthotellet *av Helena Eriksson* 54

Fönstret mot gården *av Elin Holmberg* 66

Förvandlingen *av Cecilia Ekbom* 77

Skogens barn *av Greta Boström* 96

Noel Bergs hotell *av Eva Salqvist* 116

De andra *av David Renklint* 131

Dödsvideon

av Tobias Söderlund

Rakel stirrar in i Samaras ögon. Ögonen som numera blundar för evigt. Hon har inte vågat sig fram till minnesbordet i skolkafeterian på hela dagen. Andra elever har ständigt avlöst varandra. De har gråtit, lämnat små presenter runt porträttet och skrivit hälsningar i den lilla boken. Men nu står Rakel här ensam – och hon kommer verkligen inte att göra någon av de grejerna. Hon nöjer sig med att se på bilden av Samara, samtidigt som hon försöker förstå vad som hände.

Allt var så bisarrt. Varje dag sedan dödsfallet har hon varit på helspänn. Väntat på att någon ska fråga ut henne om vad hon vet. Kanske anklaga henne för mord. Men ingen verkar veta att hon var kvar här på skolan när Samara dog.

Fingertopparna glider över halsen. Den flammiga huden från Samaras stryptag har lagt sig. Helvetet är över. Nästan tre år av mobbning under mellanstadiet – slut på en sekund.

Tänk att ett spräckt skallben skulle bli nyckeln till Rakels frihet. Lättnaden känns olaglig.

Hon hoppas att Anna inte ska fortsätta jävlas. Tidigare har hon mest hakat på Samaras elakheter. Och nu …

”Har du hört ryktet?”

Rakel rycker till och vänder sig. Noah står plötsligt där.

”Vadå för rykte?”

”Om hur Samara dog.”

Rakel sneglar mot stentrappan. Hon måste ha varit den enda eleven som såg Samara ligga livlös där. Ändå verkar alla veta exakt var hon dog.

”Att hon ramlade över trappräcket?” frågar Rakel.

”Nej, inte det”, säger Noah och drar Rakel mot utgången, som om han inte vill att Samaras porträtt ska höra.

Ute på skolgården biter vinterluften i kinderna. Asfalten har blivit glashal. Rakel drar upp dunjackans dragkedja medan de på Bambi-ben rundar en varningsskylt för istappar.

”Jag hörde några snacka om Samara”, säger Noah lågt medan han låser upp cykeln som han envisas med att ta till skolan året om, oavsett hur halkigt det är. ”Hon fick tydligen en video skickad till sig på TikTok samma dag som hon dog.”

Kylan attackerar Rakel även inifrån. Minnen från förra veckan blixtrar i huvudet.

”Jaha?” säger hon.

”Det var liksom en massa *creepy shit* och sedan ett ansikte

som sa att hon skulle dö om hon inte skickade filmen vidare."

Andedräkten som bildar ett stort rökmoln är det enda Rakel får ur sig. Noahs påstående får halsen att låsa sig medan de går hemåt. Halsen som Samara höll ett stadigt grepp om.

* * *

Rakels tankar slungas tillbaka till i fredags. På rasten innan veckans sista lektion kom Samara fram och väste:

"Stanna kvar tills alla har gått. Annars kommer jag *fucking* mörda dig. Och berätta inte för någon."

Hotet hamrades in i öronen som vassa spikar. Rakel var van vid hårda ord från Samara, men det här var något annat. Hon tänkte direkt att hon borde säga till läraren, men under hela mattelektionen släppte Samara aldrig Rakel med blicken. De små pupillerna stirrade på henne från andra sidan klassrummet med ett tydligt budskap: Jag ser dig.

När lektionen avslutades trängdes alla för att hämta sina mobiler. Rakel tänkte vara snabb och fly, men innan hon hunnit ut var Samara bakom henne. Så nära att Rakel kunde känna hennes andetag i nacken.

I korridoren försvann alla iväg mot helgen. Enda gången Samara släppte Rakel med blicken var när hon sa något till Anna. Sedan vände sig båda mot Rakel med blodisande leenden.

När korridoren var tom drog Samara med Rakel till ett av de små grupprummen och stängde dörren.

”Vad heter du på TikTok?”

Frågan var så oväntad att Rakel bara svarade med ett utdraget ”öööh”.

Samara slog handen i bordet.

”Jag sa: Vad heter du på TikTok?”

”I-ingenting”, svarade Rakel. ”Jag har inte TikTok.”

”Ljug inte. Vad heter du?”

Samaras ögon var galnare än vanligt och ansiktet antog en röd nyans.

”Säg!”

Kallsvett bröt ut över hela Rakels kropp. Hon noterade att det pärlade sig även i Samaras panna.

”Jag får inte ha TikTok för mina föräldrar. Varför vill du …”

Samara högg tag om Rakels hals.

”Men är du två år gammal eller?”

Med andra handen grävde Samara i byxfickorna tills hon hittade Rakels telefon. Hon låste upp den med Face-ID och letade bland apparna. Samtidigt som Rakel kämpade för att få ner luft såg hon hur Samara laddade ner TikTok till telefonen.

Med en knuff så att Rakel dunsade in i väggen släppte hon stryptaget och räckte tillbaka telefonen.

”Skapa ett konto nu då.”

Så fort luften återvände till lungorna kom också tårarna.

Mellan snyftningarna lydde Rakel ordern.

”Snabbare”, röt Samara så högt att Rakel tappade mobilen.

När hon plockade upp den hade skyddsglaset fått en diagonal spricka.

”Jag slår ihjäl dig om du inte skyndar dig.”

En ton av desperation kröp fram. Samara slet upp sin egen telefon, med ett glänsande chockrosa skal. Blicken flackade mellan den, Rakel och den tomma korridoren på andra sidan den lilla fönsterrutan. Var hon rädd att bli upptäckt? Eller kollade hon att de var ensamma innan hon skulle göra verklighet av sina hot? Rakel ville inte vänta och se.

Istället för att trycka på bekräftelsen för att skapa TikTok-kontot kramade hon om mobilen och knuffade Samara så hårt hon kunde med båda händerna och sprang ut ur rummet.

Skosulornas smattrande ekade i korridoren under flykten. Samara var inte många meter bakom. Rakel tog sikte på toaletten vid trappavsatsen. Hon lyckades precis vrida om låset när Samara ryckte i handtaget. Adrenalinet sprutade och varenda muskel i kroppen bultade.

Efter en stund avbröt Samara försöket att bryta sig in på toaletten. Harangen av svordomar byttes ut mot ett panikslaget:

”Nej, nej … slu…”

Sedan hördes något som lät som en vattenmelon tappad från hög höjd.

Först trodde Rakel att Samara försökte lura ut henne, men efter att ha kollat under dörrspringan vågade hon kliva ut. När hon kikade ner över trappräcket växte en mörkröd pöl kring Samaras huvud som öppnat sig mot ett av de nedersta trappstegen.

* * *

”Vad tror du? Kan det vara sant?”

Rakel skälver till när Noahs fråga drar henne tillbaka till nutid. Minnet av hur hon sprang från Samaras döda kropp bleknar.

”Vadå? Att hon dog på grund av någon jäkla film?”

”Ja?”

”Känns ju overkligt.”

Även om det skulle förklara Samaras agerande vägrar Rakel tro på det. Samara var ensam i korridoren. Sedan låg hon sönderslagen i trappan. Hon måste ha hoppat. Men varför?

Noah parkerar cykeln i skjulet vid familjens brevlåda och säger hejdå. Rakel stoppar händerna i jackfickan och fortsätter hem. Vid Annas hus borrar hon ner blicken i trottoaren och skyndar på stegen. Av någon anledning sneglar hon ändå upp mot fönstret där Anna har sitt rum. Och som om hennes klasskompis är ett spöke från någon jäkla skräckfilm står hon där och stirrar på henne. Hennes vanliga, dryga

ansiktsuttryck är som bortblåst. Hon ser ut att vilja mörda. Rakel springer.

Hon slår inte av på takten förrän hon kommit hem. Ytterkläderna hamnar i en hög på hallgolvet innan Rakel skyndar sig genom det nedsläckta huset och stänger in sig på sitt rum. Det dröjer flera minuter innan hon hämtat andan.

Hon ska precis skriva till Noah när dörren öppnas. Hjärtat slår en volt innan Rakel inser att det bara är mamma.

”Förlåt om jag skrämde dig hjärtat. Jag satt och jobbade. Vad fort det blir mörkt nu, va?”

”Mm.”

Mamma nickar mot mobilen i Rakels hand.

”Först läxor, sedan skärmtid”, säger hon och tar den. ”Jag ska bara avsluta ett par grejer, du kan väl hjälpa mig med middagen sedan?”

”Mm.”

Medan mammas steg försvinner mot kontoret kan inte Rakel hindra en tanke från att klänga sig fast: Tänk om föräldrarnas hårda regler faktiskt räddade henne. Tänk om hon haft TikTok och Samara hade skickat vidare den där filmen till henne. Vad hade hänt då?

* * *

När alla har somnat smyger Rakel upp och hämtar mobilen från lådan där familjens telefoner alltid ligger över natten.

Hon vill se om Noah har skrivit något. Det har han inte.

Hon lägger sig under täcket och sveper över hemskärmen så att sidorna med alla appar glider förbi. På den sista sidan finns TikTok-ikonen. Hon har fortfarande inte öppnat den. Nu är den där. Så lättåtkomlig. Så förbjuden. Kanske till och med farlig?

Egentligen har Rakel aldrig fattat varför hennes föräldrar tycker att TikTok är så hemskt. Hon får ju ha andra sociala medier. Pappa brukar mumla något om Kina, men vad spelar det för roll? Familjen har säkert hur många saker som helst från Kina.

Hon sätter i sina hörlurar och öppnar appen. Kontot verkar skapat. Hon måste ha kommit åt knappen när hon flydde från Samara.

Efter att ha fixat till sin profil och tillåtit TikTok att hitta folk hon känner börjar hon skrolla i det oändliga flödet. Utan att hon fattar hur det gått till har nästan en timme passerat. Innan hon ska stänga inser hon att hon har fått några följare trots att det är mitt i natten. Hon går in på listan för att kolla vilka de är – och blir helt paralyserad. Från en av de små runda bilderna stirrar Samaras mörka ögon på henne. Har någon skapat en fejkprofil?

En notis meddelar att Samara har skickat något till henne. Trots att varenda cell i kroppen tycker att det är idiotiskt att kolla på filmen kan hon inte låta bli.

Till en början är det random bilder med krypande,

obehaglig musik till. En stol, ett träd, en fors och en klippa. Sedan förändras allt. Plötsligt får någon sina tarmar utslitna genom munnen, avkapade fingrar rör på sig i en låda, äckliga maskar krälar kring ett uppspärrat öga och en kvinna faller ner från klippan som visats tidigare. Filmklippen fladdrar förbi så snabbt att Rakel inte hinner sluta titta. Bilderna avbryts av en svart ruta och ett högt skrik som får Rakel själv att tjuta. Ett pipande dröjer sig kvar i öronen medan ett galet, stirrande ansikte framträder på skärmen. Ögonen är svarta, huden är likblek och munnen är låst i ett bisarrt flin som visar gula tandrader.

”Sju timmar”, hörs en släpande viskning följt av tunga andetag.

Ansiktet rör inte på sig när orden uttalas.

”Skicka filmen till någon som förtjänar att dö inom sju timmar. Du måste mena det. Annars är ditt eget liv slut.”

Orden skrapar som sandpapper mot Rakels hörselgångar. Hon tittar på klockan. 00.56. Om det är sant dör hon strax innan första lektionen imorgon, ifall hon inte gör något.

Bilden blir svart igen. Videon är slut. Rakel skakar. Pipandet i öronen får sällskap av pulsen som brusar allt högre. När dörren öppnas skriker hon rakt ut. Mamma står där med spretigt hår och lila morgonrock.

”Vad är det som händer? Varför är du va…”

Så fort hon ser mobilen rycker hon den ur händerna på Rakel. Hon granskar skärmen. Ögonen växer.

”Är det här TikTok?”

Laserblicken bränner sig in i Rakels inre. Att ljuga är omöjligt.

”Ja”, piper hon.

Mamma suckar tungt.

”Du får tillbaka den här nästa vecka. Sov nu.”

Budskapet från videon skriker i henne. *Sju timmar*. Det kan väl inte vara sant? Ändå flyger hon upp ur sängen.

”Jag måste ha den, jag …”

Hon försöker rycka tillbaka telefonen, men mamma sträcker upp den i luften.

”Vad håller du på med? Du kanske inte borde ha någon mobil alls.”

”Men … jag måste … du fattar inte!”

Rakel vet inte hur hon ska förklara. Mamma kommer tro att hon blivit galen om hon säger sanningen.

”Jag fattar att du behöver sova. Herregud, klockan är ett. Du har skola imorgon.”

”Men …”

”Inga men! Ett ord till och jag behåller telefonen resten av månaden.”

Några sekunders utbyte av ilskna blickar avslutas med varsitt dämpat ”godnatt”. Men det finns inte en chans i världen att det här ska bli en god natt.

Mörka tankar fladdrar förbi likt videons obehagliga bilder. Kommer hon att dö när klockan slår 07.56? Eller kan

hon lyckas skicka vidare filmen för säkerhets skull? Men till vem då? Om hon måste vilja att mottagaren dör är det kört oavsett. Hon har inte direkt någon dödslista, och Samara är ju redan död. Samtidigt, hur kan någon annan veta vad hon verkligen vill? Och hur tusan skulle den där videon överhuvudtaget kunna ha ihjäl henne?

* * *

Någon gång under natten måste tankarna ha övergått till mardrömmar. En surrealistisk version av dödsvideon spelas upp på repeat där Rakel gång på gång dör på nya sätt. Som om hennes undermedvetna planerar det annalkande slutet.

Ett avlägset rop kallar på henne. Tränger sig in i drömvärlden. Väcker henne.

”Raaakel. Nu måste du kliva upp. Skolan börjar snart.”

Mammas ord får Rakel att flyga upp ur sängen. Hon drar på sig samma kläder som igår och vinglar ut mot köket. Genom fönstret ser hon att bilen är borta. Pappa måste redan ha åkt till jobbet.

”Vad är klockan?”

Hjärtat slår som en slägga medan mamma tittar på armbandsuret.

”Fem över halv. Jag …”

”GE MIG MOBILEN!”

Mamma sätter armarna i kors.

”Du får tillbaka den nästa vecka.”

Rakel inser att hon inte har tid att bråka. Hon trycker ner fötterna i skorna, kastar på sig jackan och sticker ut. Mammas rop klipps av när dörren smäller igen.

Trots att det är glashalt tar hon cykeln. Det finns ingen tid att förlora.

Hon trampar mot Noah. Ett par gånger släpper däckens fäste och hon är på väg att ramla, men lyckas parera. En bild av hur hon ligger på marken bredvid cykeln med spräckt skalle dyker upp. Är det så hon ska dö? Av en likadan skada som Samara? Rakel borde ha tagit hjälmen.

Hon slår av på takten trots att hjärtat pickar som en hackspett. En inre klocka som räknar ner hennes sista sekunder i livet. Utan mobilen vet hon inte ens exakt hur lång tid hon har kvar.

Svetten rinner när hon kommer till den långa uppförsbacken som leder till Noah och skolan. Hon ställer sig på pedalerna – men all energi försvinner när hon ser Anna i samma fönster som igår. Hon kammar sitt långa, svarta hår och när hon får syn på Rakel sprids ett leende över hennes läppar. Anna plockar upp och viftar lätt med något chockrosa. Samaras telefon. Insikten att Anna måste ha skickat filmen från Samaras konto kommer över henne.

Med ilskan som bränsle susar Rakel mot Noah. Hans cykel står inte kvar i skjulet, så han måste redan ha dragit. Blodsmak sprider sig i munnen när hon trampar vidare,

upp för det sista krönet. Hon sladdar nästan omkull när hon svänger in på skolgården. Borta vid entrén ser hon honom.

Förutom ett fem meter brett sandat spår ser skolgården ut som en blöt isbana. Rakel kör slalom mellan alla som släpar sig fram längs den bruna vägen.

”NOAH!” skriker hon när han är på väg att gå in.

Han ser frågande ut när hon slänger sig av cykeln.

”Jag måste låna din mobil”, säger hon.

”Har det hänt något?” frågar han och räcker över den.

”Jag fick den där jävla dödsvideon i natt”, viskar hon.

Rakel ser TikTok-ikonen direkt, loggar ut Noah och försöker med darrande händer knappa in sitt användarnamn och lösenord. Fingrarna vill inte samarbeta och det blir fel ett par gånger. I övre högra hörnet slår klockan om till 07.55. En minut kvar.

Varenda tecken på att hon är vid liv ger sig till känna. Hjärtat bankar snabbt, bröstet häver sig för varje forcerat andetag, svetten sprutar, tankarna rusar, magen river och hon håller på att kissa på sig.

”Vet du vad Anna heter på TikTok?” frågar hon och letar upp filmen.

”Eh, Annabannanna med två N på varje ställe. Och så någon siffra efter.”

Händerna skakar så mycket att hon håller på att tappa telefonen när hon hittar hur man delar vidare videon och skriver in Annas användarnamn. Ännu en gång stavar hon

fel och viktiga sekunder försvinner.

När Annas äckliga flin syns i den lilla profilbilden känner Rakel i hela sin kropp att Anna förtjänar det här. Det är inga tvivel om att hon verkligen menar det när hon låter videon och dess förbannelse vandra vidare.

I samma ögonblick slår klockan om till 07.56.

”Jag hann. Visst hann jag?” flämtar hon.

Ett brak får dem att höja blickarna. Över den isiga takkanten, tre våningar upp, kikar det galna ansiktet från filmen fram.

”Nej, nej”, flämtar Rakel.

De psykopatiska ögonen hypnotiserar henne. Kastar henne in i en alternativ verklighet där skolgårdens ljud försvinner och synfältets kanter suddas ut.

Alldeles för sent upptäcker hon den gigantiska istappen som lossnat och faller med gravitationens fulla kraft rakt mot hennes gapande mun.